

Au aparut

Michel Zăvaco

Seria Aventurile lui Ragastens

Borgia

Regele Cerșetorilor - Tribulet

Regele Cerșetorilor - Curtea Miracolelor

Printesa Rayon d'Or

Doamna în alb, doamna în negru

*

Seria Royal de Beurevers

Nostradamus, regele întunericului

Frumoasa Fiorinda

*

Seria Marchiza de Pompadour

Marchiza de Pompadour

Rivalul regelui

*

Seria Roland Candiano

Puntea suspinelor

Amantii Venetiei

*

Seria Buridan, eroul de la

Turnul Nesle

Regina Blestemată

Elixirul dragostei

Myrtille

Turnul Nesle

Paul Feval

Seria Cocoșatul

Cocoșatul vol 1 - Tinerețea

Cocoșatul vol 2 - Lagardere

Cocoșatul vol 3 - Cavalcadele lui
Lagardere

Cocoșatul vol 4 - Mariquita-

Cocoșatul vol 5 - Triumful dragostei

Seria Fiul lui Lagardere

Sergentul Belle Epee

Ducele de Nevers

Eugene Sue

Misterele Parisului vol 1

Misterele Parisului vol 2

Cavalerii de Malta

Flamuri Negre

Salamandra

Marchizul

Stâncă diavolului

Secretul lui Martin vol 1

Secretul lui Martin Vol 2

Ponson du Terrail

Regele Țiganilor

Regina Țiganilor

Seria Rocambole

Moștenirea misterioasă vol 1

Moștenirea misterioasă vol 2

Jules de Grandpré

Cartouche

Regele hotilor

volumul 1

Autor: Jules de Grandpré

Titlu: Cartouche - regele hoților vol 1

Titlu original: *Cartouche: roi des voleurs vol 1*

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2017

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN:978-973-701-552-5

Partea întâi Moartă sau vie

Capitolul 1

Ceea ce se petrece la 5 mai 1718 la Grand-Châtelete la domnul locotenent de poliție, contele René Voyer d'Argenson

Se însera, un fecior aduse lămpi în odăia așezată între salonul și cabinetul de lucru al domnului locotenent de poliție.

Acolo lucra un secretar pe nume Louis Imbert.

Un Tânăr înalt, de talie deosebită, a cărui față vioie și gingășă purta în paloarea frunții și în strălucirea înfrigurată a ochilor semnul unei mari oboseli sau al unei tainice dureri.

Îndată ce lampa își restabili lumina, citi cu atenție hârtia ce i-o trimisese stăpânul său și luă cunoștință despre ce scria în ea.

Parcă acea hârtie ar fi cuprins o otravă cu miros pătrunzător că, de-abia o luă în mâna, de-abia își aruncă privirile, că și se răsturnă pe scaun, scoțând un tipăt înăbușit...

„Astăzi etc.

Noi, contele René Voyer d'Argenson etc.

Ascultând darea de seamă a doctorilor Facultății din Paris, domnii Hamel, Vauthier, Duchemin și Lespinois, însărcinați de noi cu cercetarea cauzelor morții domnișoarei Maria- Emmeline de Fulda...“

— Cum? strigă el, Emmeline!... Moartă!... În câteva zile!... La șaisprezece ani! Este cu putință?...

Și, luând din nou hârtia, se uită la ea fără a-și crede ochilor și citi mai departe:

„Având în vedere că trei dintre sus-numiții doctori au conchis, sprijiniți de bănuieri foarte grave și foarte serioase, că este nevoie să se facă autopsia trupului domnișoarei Maria Emmeline...“

— Oh! Dumnezeule! se opri din nou, zăpăcit, încât vorbea singur cu glas tare; și pe mine, pe mine, m-au ales ca să transcriu această ordonanță?... Să scriu eu asta?... voi putea vreodată?

Nenorocitul, tremurând și învinețit, lăsa ordonanța din mâna și rămase încremenit.

Chiar în acel moment răsunără glasuri și domnul d'Argenson, petrecând un musafir, continua o con vorbire din cele mai însuflețite.

— Ce dorești, doctore? zicea el. Ești sigur de părerea dumitale? Cercetările își vor urma calea.

— Domnule conte, nu mă tem de autopsie; ea va ucide pe bolnavă, se prea poate, dar va dovedi că Tânără nu e moartă.

— Oh, domnule, ce ziceti? strigă Imbert, sărind deodată în picioare. Nu e moartă?

Medicul se uită la dânsul cu mirare.

— Nu, prietene, nu e moartă, răspund eu. Jur, starea în care se află ascunde viața sub înfățișările morții.

— Și nu vreți să-i redați viață?

— Chiar dacă mi-ar sta în putere, tot n-aș face-o, nu mai am dreptul. Se crede că este otrăvire, învățații mei confrății susțin această părere, mă plec înaintea hotărârii lor și înaintea ordonantei domnului ui locotenent de poliție.

— Și dumneata, Imbert, ai face bine să imiți modestia și discreția domnului doctor Lespinois, adăugă contele cu asprime. Haide, doctore.

Cei doi se depărtau, lăsând pe Tânărul secretar în prada celei mai cumplite deznaidejdi.

Pe Tânără aceea, el o iubea.

O iubea și aflată deodată că ea murise; apoi, după o clipă, fu zguduit de-o idee și mai grozavă: moartea ei nu ar fi fost decât aparentă și aveau să-o ducă vie sub tăișurile celor trei doctori, care nu știau acest lucru.

— Dar ce-i asta, Imbert? zise deodată domnul d'Argenson, întorcându-se în birou. Ce înseamnă mutra aceasta ofilită, ca și amestecul din discuția mea cu acel medic? Ce durere mare ți-a pricinuit povestea acestei domnișoare? O cunoști cel puțin?

— Da, domnule conte. Am văzut-o foarte des.

— Ah! Da, înțeleg, la mănăstirea de Chaillot, de unde a ieșit de-abia de o lună, unde mă însoțeai când mergeam să prezint încinăciunile mele domanei starete.

— Da, domnule conte.

— Nu cumva ai îndrăznit să-i vorbești?

— Mărturisesc că da.

— Îngrozitoare treabă!... Ti-ai râs de încrederea mea, Imbert!... Zău, s-ar putea zice că...

— Că o iubesc?... Da, domnule.

— Ești nebun. Iată la ce se gândește un băiat ca tine, fără rang, fără avere, să iubească pe o de Fulda!... Ha! ha! ha!

— Domnule conte, dragostea nu cunoaște diferența de rang și de avere.

— În sfârșit ești destul de pedepsit pentru nesocotința ta, s-a sfârșit cu ea... Ajunge! Doctorul Lespinois spune asta, dar confrății lui sunt de altă părere.

— Însă, domnule conte!...

— Ce e? Întrerupse cu strășnicie d'Argenson.

— Îngăduiți-mi, zise Tânărul coborând glasul, să vă cer o lămurire. Domnișoara de Fulda a fost bolnavă. Cine este bănuit că ar fi otrăvit-o?

— Astă-i prea mult, dragul meu; aflu totuși că un oarecare Ratiboule, medicul care o îngijea, se află la răcoare. Acum la lucru, domnule Imbert, ca să pot iscăli ordonanța înainte de a pleca de aici.

Capitolul 2

Doctorul Ratiboule

Această nesuferită ordonanță trebuia ori transcrisă, ori să-și piardă locul și – ceva mai rău – secretarul să nu dea ascultare unui stăpân care fusese bun cu dânsul, care îl luase de copil de pe drumuri, fiind lipsit de viitor și de pâine.

Imbert era un băiat bun și drept, mic prin avere, dar mare prin caracter.

Începu lucrul cu vrednicie, apoi duse lucrarea pe biroul stăpânului său. Odată treaba isprăvită, el se repezi afară, ca să plângă în voie și să vadă ce avea de făcut.

Coborând pe scara de serviciu, se pomeni în curtea Grand-Châtelete-lui, luminată numai de stele. Era în mai, în vremea când aerul este cald, când privighetoarea cântă... Dar inima lui întunecată nu putea zări nimic altceva din ale lumii, afară de tristețile, ticăloșii și grozăvile ei.

În timpul zilei, această curte era plină de veșminte negre, de peruci ciudate, scara însă era jâlnică.

Dar locul era acum potrivit pentru un deznădăjduit ca să plângă, având mereu înaintea ochilor strălucitoarea icoană a frumoasei pensionare de la mănăstirea Chaillot, a drăgălașei fetițe care roșea numai de placerea că-l vedea.

Ultima oară, el nu-i spuse că o iubește, dar fără îndoială ea ghicise aceasta căci, la despărțire, îl lăsase să-i sărute vârful degetelor.

Plecăse din mănăstire cu oarecare părere de rău. Era inocență, nu știa nimic despre lumea care îi provoca frică și-i ajătu în același timp curiozitatea. Unchiul ei, domnul Fulda, la care avea să locuiască, îi era aproape un necunoscut.

În mănăstirea Chaillot, mulțumită bucuriilor oferite de domnul d'Argenson, pensionarele se bucurau de o deplină ocrotire.

De la plecarea ei din Chaillot, Imbert n-o mai zărise.

În acel moment, amintirea lui i-o arăta strălucind de tinerețe și frumusețe. Nu putea crede că ea ar fi murit.

Când își redobândi săngele rece, își dădu seama că tot ce mai avea de făcut era să vadă pe doctorul Ratiboule. Omul acesta era deținut la Grand-Châtelete. Un secretar al locotenentului de poliție putea să-l vadă la oricare oră. El mergea deci la primul chelar și-i spuse să-l ducă la Ratiboule.

Jean Laroche, chelarul, un bețivan, clătinându-se, luă o grămadă de chei, un felinar mare și urmă pe domnul secretar.

Se îndreptără către clădirea dinspre Sena și intrără prin turnul dinspre apus. Catul de jos al acestui turn era un fel de tindă a închisorilor subterane, construite la nivelul Senei. Cei aruncați acolo erau ori vrăjmași, ori oameni care nu inspirau nici o milă.

Din turn, coborâră o duzină de trepte, apucără la dreapta pe un corridor lung și întunecos, apoi chelarul descurcă o ușă, zicând:

— Aici este.

— Dă-mi felinarul, zise Imbert, și aşteaptă-mă afară, căci am să-i vorbesc între patru ochi.

Tânărul intră în celulă și trase ușa după dânsul. La lumina felinarului, zări un om culcat pe o grămadă de paie.

— Cine ești dumneata? îl întrebă Imbert.

— Sunt doctorul Ratiboule.

— Bine. Dumneata ai îngrijit pe domnișoara Emmeline de Fulda?... De ce boala a murit?

— Am mai răspuns la întrebarea asta; ea nu e moartă. Dar cu cine am onoarea să vorbesc?

— Cu secretarul domnului d'Argenson și cu cineva care are un interes deosebit pentru domnișoara de Fulda.

— E o mare nenorocire pentru dânsa și pentru mine, răspunse întemeňițatul. Chirurgii au s-o ucidă și primejdia în care sunt nu e mai mică decât a ei.

— Dacă, precum zici, domnișoara de Fulda nu este moartă, ci numai adormită, vreau s-o scap cu orice preț. Trebuie să mă ajută. Este și în folosul dumitale. Mă bucur de bunăvoița locotenentului de poliție și a altor magistrați.

— Nu ajunge atâtă.

— Cum!... n-ajunge să te scap de ștreang?

— Asta va fi ceva pentru mine, dar nu va fi de folos cu nimic acelei domnișoare care va fi deja făcută bucătele când va începe procesul meu. Ascultă-mă, domnule: eu am adormit-o pe fata aceea și numai eu o pot deștepta. Dacă vrei s-o scapi, trebuie să mă scoți de aici.

— Nu pot, răspunse Imbert amărât. Nu pot să trădeze pe domnul d'Argenson, căruia îi datorez recunoștință.

— Și, din recunoștință pentru domnul acesta, vei lăsa să piară acea adorabilă Tânără, zise Ratiboule în batjocură.

— Ah! Nu mă ispiți!... Dar n-ai putea să-mi vinzi taina meșteșugului dumitale ca s-o smulg din moartea aparentă? Pentru asta sunt gata să-ți dau viața mea și tot ce am.

— Ești bogat? zise Ratiboule.

Imbert tresări cu uimire.

— Nu, răspunse el, dar am pus deoparte o sumă frumușică. Cincisprezece mii de franci.

— Prea puțin, zise medicul.

— Mâine vor fi ai dumitale, dacă îmi dai ocazia să o scap pe Emmeline.

— N-am nevoie; ce aș face eu cu banii aici? Totuși am să te învăț ce să faci. Somnul cataleptic, în care e adâncită domnișoara de Fulda, se datorează unor metode cunoscute de mine și de un prieten care, ca și mine, le-a învățat de la niște tigani. Pot să te conduc la dânsul.

— Oh, domnule! strigă Imbert, repezindu-se la întemeňițat și apucându-l de amândouă mâinile, cât de recunoscător îți voi fi!...

— Bine! zise Ratiboule cu blândețe; cred în vorbele bune ce-mi spui, dar să nu uiți să dăruiești cele cinsprezece mii de franci prietenului meu.

— Unde-l găsesc? Și cum îl cheamă?

— Astă-seară, răspunse Ratiboule, dacă n-ai treabă – și în cea mai mare taină – vei merge în mahalaua Saint-Laurent, în hanul *Pistolet*. Locul are faimă rea, înfățișarea lui nu te atrage; împrejurimile sunt tot așa de nesigure ca și cele mai multe din străzile Parisului; dar dumneata să te îmbraci ca un om din popor, să-ți iei arme și, când intri în han, să-ți pui o mască...

— O mască? zise Imbert uimit.

— Acolo merg oameni care n-au dragoste pentru cei de la Châtelete. Vei bate la ușă. Vei fi întrebat cine ești. Vei răspunde „fanandel”¹. Ai înțeles?

— Da, foarte bine, *fanandel*, repetă Imbert.

— Vei întreba de Bourguignon². Dacă nu va fi acolo, îl vei aștepta. El nu știe că sunt aici. Îl vei spune ceea ce știi despre mine și ceea ce aștepți de la dânsul. În sfârșit, poftim un semn de recunoaștere sau de trecere, care poartă nr. 130 și care va face dovadă că ești trimis din partea mea.

Ratiboule scoase din păr o medalie de plumb, pe care o dădu lui Impert, adăugând:

— Iată domnule, tot ce pot face pentru dumneata. Curaj și o vei elibera pe domnișoara Emmeline.

Imbert era gata să iasă, când Ratiboule strigă:

— Ah! uitam sfatul cel mai important: ferește-te de contele de Fulda ca de cel mai cumplit vrăjmaș!

— Mulțumesc! Mă duc. Salvarea domnișoarei de Fulda o va aduce pe a dumitale.

Zicând acestea, Imbert părăsi pe întemeňițat.

1 - *Fanandel* = aici, cu înțelesul de *confrate, aliat, complice*. (n.red.)

2 - *Bourguignon* = Burgonez – din Bourgogne (Burgundia, veche provincie franceză). (n.red.)

Capitolul 3

Hanul Pistolet

Respect pentru oameni și cărți

Tânărul secretar plecase cu o părere foarte urâtă despre medicul casei de Fulda. Acest Ratiboule i se păru un ticălos care luase parte la o nelegiuire.

Dar n-avea de ales nici oamenii, nici mijloacele și, gata să-și joace capul, apucă drumul ce i se arătase.

Intr-adevăr, mahalaua Saint-Laurent, noroioasă, murdară, fără felinare, nu era tocmai plăcută seara. Totuși, în vreme ce negustorii nu dădeau pe acolo, hoții locuiau fără ca să lucreze pe acolo. Noaptea, coborau în Paris și, după ceea ce se petrece azi pe străzile bine luminate și păzite de o poliție numeroasă, închipuiți-vă cele ce se puteau petrece în străzile de la 1718, aproape fără lumină și fără poliție.

Imbert ajunse cu bine la hanul *Pistolet*. Recunoscu stabilimentul după o mare firmă de tinichea și după un pistol mare de lemn, atârnat de un drug de fier purtând deasupra o coțofană împăiată.

— „Coțofană și pistol, adică hoție și moarte!... Din ce în ce mai înfricoșător“, se gândi Imbert.

Împinse o ușă și intră într-o sală. Acolo, bărbați și femei stăteau la băutură, la lumina roșiatică a lumânărilor care-și amestecau fumul cu fumul de tutun.

Merse drept la cărciumar, şiretul Mignot, care moțaia după o tejghea încărcată cu ulcioare și pahare de diferite mărimi.

— Unde este Bourguignon? îl întrebă.

Mignot îl privi o clipă cu neîncredere, apoi, arătându-i o ușă lângă tejghea, zise:

— *Icicaille* (aici).

Nu mai putea da înapoi, chiar dacă ar fi dorit. Împinse o ușă fără clanță care se închise singură după el.

Intrase într-un culoar lung, luminat ici-colo de câte o lampă fumegândă. Culoarul cobora în pantă abruptă, pentru care ar fi trebuit cincizeci de trepte. Imbert își aminti că se afla aproape de Courtille, unde se aflau mari cariere subterane părăsite. Cu cât înainta, pantă era mai abruptă, culoarul mai îngustă. Se ținea de pereți ca să nu cadă.

Deodată culoarul făcu o cotitură și Imbert ajunse în fața unei rotonde subterane, ale cărei bolti înalte se făceau nevăzute în fumul albăstrui al torțelor și al lumânărilor. Spectacolul era fantastic și frapant.

În fund, pe o estradă de scânduri așezată pe butoaie, se plimba gesticulând o matahală de șase picioare, înveșmântată militarăște, purtând pe cap o pălărie de pâslă și având pistoale la cingătoare.

Înaintea lui, pe un cearșaf alb, ședea îngrămădite sute de obiecte: bijuterii, pungi, tabachere, spade, stofe, argintării.

De jur-împrejur, în semicerc, o adunătură de oameni de toată mâna, unii zdrențăroși, alții purtând paltoane modeste, veșminte elegante sau uniforme de ofițeri Negustori și țigani, lucrători și cerșetori, oameni cu spadă și, cred, chiar polițiști Dar cum Imbert se oprise mirat, o mână se așeză prietenește pe umărul lui.

Era mâna unui om de la pază.

— Ei bine! ce cauți? îl întrebă omul.

Își aduse aminte de medalia doctorului și i-o arăta.

Paznicul aruncă o privire, dar uitându-se din nou la noul venit, mormăi:

— Ce vrea să zică asta?

Și scoase un fluierat.

Imediat, căpetenia care vorbea pe estradă se opri și toate capetele se întoarseră cu spaimă spre intrarea vizuinei.

Imbert, semănuindu-se, înaintă spre adunare, dar, la un semn poruncitor al căpetenei, trebui să se opreasă.

— Oprește-te! Cine e *țivilul*?

— Este numărul 130, răspunse paznicul.

— 130 este Ratiboule; iar Ratiboule este *încarcerat* la Châtelete.

— De acolo vin, zise Imbert; acum m-am despărțit de el; prietenul vostru mi-a încreștinat acest semn de recunoaștere.

— Sau i l-ai furat, zise căpetenia. Cine ești tu? Jos masca!

— Un minut, răspunse Imbert. Păstrează masca și nu o voi ridica decât pentru acela pentru care am venit aici.

— Și pentru cine?

— Pentru Bourguignon.

— El nu e aici, dar fiindcă eu îi ţin locul, vorbește; ce dorești?

— N-am treabă decât cu dânsul, îl voi aștepta.

— O să-l aștepți numai după ce voi ști eu cine ești. Aide, jos masca!

— Jos masca, se auziră mai multe vocii.

Din mulțime se ridică unul și smulse masca de mătase a lui Imbert.

— E un spion!... Moarte trădătorului! Moarte spionului lui d'Argenson!...

Vechii deținuți îl recunoscuseră. Într-o clipă, se văzu înconjurați de o ceată de furioși, gata să-l sfâșie. Glasul lui nu se mai auzea și s-ar fi sfârșit cu dânsul, dacă nu l-ar fi apărat căpetenia.

— Hei! Umflatule, strigă el; hei, Ciungule, lăsați-l în pace. Călugăre, nu mă da la o parte.

— L-am văzut la Châtelet, răspunse Călugărul. Căpățâna lui aş trimite-o lui d'Argenson.

— Dar lăsați-mă, fraților, să vorbesc cu el, relua șeful. Să vedem, prăpăditule, ce cauți tu aici?

— Vin, zise Imbert, din partea lui Ratiboule, să vorbesc cu Bourguignon. Nu l-am văzut niciodată.

— Vrei să ne faci a crede, aşadar, că ai venit aici pentru binele prietenilor noştri? Am să te învăț eu un lucru, pe care observ că nu-l prea ştii, anume că, oricine nu este dintre ai noştri și pătrunde aici nu mai iese viu. Dacă ai un dram de bun simţ, vei pricepe repede că măsura noastră este foarte dreaptă.

— Ce mai atâta vorbă, zise unul din bandiți, numit Frumosul Parizian, să-l luăm de lăbuţe și să-l dăm pe mâna muierilor. Sunt galante și frumoase!

Propunerea fu primită cu urale. Era o metodă fioroasă totuşi, căci, dat gol pe mâna acelor harpii, osânditul era sfâşiat cu spilcele³ și ars încetul cu încetul, cu rânduială și cumplită nerușinare.

Balagny – astfel se numea căpetenia – îl lăsa pe Imbert în voia soartei.

În același timp, câțiva oameni alergară să chemă femeile rămase în cărciumă.

Buzănaireau prizonierul și se pregăteau să-ldezbrace, când mai mulți bandiți începură să strige:

— Iată-!! Iată-!! Sosește la vreme; erau gata să-i taie beregata.

Era Bourguignon.

La ivirea acestuia, Imbert fu dezlegat îndată și toți se dădură la o parte cu sfială.

— Ai întrebăt de Bourguignon, zise noul venit către Tânăr, eu sunt.

Imbert, aproape leșinat de groază, stătu un moment fără să poată vorbi. Celălalt privea surâzând și-i spuse:

— Potolește-te, prietene, cine știe? Poate că nu vei mai fi spânzurat. Este cam incomodă o cravată de cânepă, nu-i aşa? Adesea mi s-a spus asta. Ea cam usucă gâtlejul. Ai noroc că n-am ocolit pe drum, nici n-am întâlnit pe cineva, ca să stau de vorbă, căci astfel ai fi dănit pe sus la ora asta, prietene. Aide, dă-mi brațul și fii bun de-mi spune cui datorez cinstea vizitei dumitale.

Și, spunând acestea, Burgonezul se retrase cu Tânărul într-un colț al cavernei.

Capitolul 4

Bourguignon

Acest om făcuse asupra secretarului domnului d'Argenson o impresie bună, cu tot mediul în care-l întâlnea și cu tot aerul lui mucalit în niște momente nu tocmai potrivite pentru râs.

³ - Spilcă = agrafă de prină părul. (n.red.)

— Nu știu cine sunteți, domnule Bourguignon, zise el, dar ceva-mi spune că pot avea încredere în dumneata. Vă voi vorbi deci cu inima deschisă.

— Vorbește tinere, căci și eu cred că numai motive foarte serioase te-au putut face ca să vîi aici. Dar, mai întâi, cine ești?

— Sună Imbert, secretarul domnului d'Argenson.

— Foate bine, zise Bourguignon cu vădă mulțumire.

Acum fii bun de-mi spune, domnule secretar, cui datorez cinstea acestei vizite.

— Aseară am aflat că domnișoara Emmeline de Fulda, nepoata contelui de Fulda, pe care poate că-l cunoaștești...

Bourguignon făcu semn că da.

— Am aflat că această domnișoară a murit și că medicul său, domnul Ratiboule, a fost arestat fiind învinuit de otrăvire. Cunosc pe domnișoara de Fulda; o iubesc, v-o spun dumneavoastră. Pentru că sunt hotărât și vă spune totul. Închipuiți-vă durerea mea când, primind ciorna unei ordonațe care încuviință autopsia, am auzit pe medic susținând că ea nu era moartă decât în aparență. M-am hotărât să văd pe doctorul Ratiboule, m-am coborât în temniță lui și el mi-a întărit părerea celuilalt medic, zicându-mi: „Eu am adormit-o, cu meșteșuguri învățate de la niște țigani“.

— E adevarat, zise Bourguignon. Vorbiți mai departe. După aceea?

— „Și numai eu pot să-o deștept“, adăugă el, „spre a o scăpa trebuie să mă scoți de aici.“ „Nu pot“, i-am răspuns. „Nu pot să trădeze pe domnul d'Argenson, căruia îi datorez recunoștință“.

Bourguignon, la aceste cuvinte, se uită la Imbert într-un chip pe care din fericire acesta nu-l observă.

— „Dar, n-ai putea să-mi vinzi taina științei dumitale? Pentru asta viața și tot ce am sunt ale dumitale“, i-am zis. „El mă întrebă dacă sunt bogat.“

— Tot Ratiboule! zise Bourguignon; doctorii nu uită niciodată că trebuie să fie plătiți.

— I-am răspuns adevarul, că dispun de cinsprezece mii de franci. „Pுtin“, zise el. „Totuși am să-ți explic. Somnul cataleptic în care e domnișoara de Fulda, se datorește unor meșteșuguri cunoscute numai de mine și de un prieten al meu. Am să te trimit la dânsul.“ „Și-mi dădu lămuririle necesare ca să pot ajunge la dumneata.

— Mi-a vorbit și mie despre acea domnișoară și despre unchiul ei. Nu ți-a spus nimic despre el?

— Ba da. Să mă feresc de contele de Fulda ca de un cumplit vrăjmaș. Dar eram aşa de descompănit, că nu i-am cerut să-mi lămurească această părere.

— E foarte simplă. Domnișoara este săracă; a ieșit din mănăstire la majoratul ei; unchiul ei, un stricat, îngropat în datorii și plin de vicii, a poftit la avere ei, căci domnișoara... Cum îi ziceți?

— Emmeline.

— Căci domnișoara Emmeline este moștenitoarea unei averi foarte mari. Unchiul ei este prea bătrân ca să o ia de nevastă, dar s-a gândit s-o moștenească, dând răspunderea asupra unui biet doctor fără renume, ca prietenul meu Ratiboule. Dar Ratiboule l-a înțeles și, fără să părăsească ideea unei răsplătite, s-a hotărât să ocrotească pe acea fată, interesantă din atâta puncte de vedere. Mai înainte ca o mână nelegiuită să-i toarne otrava care dintr-o dată ar fi dus un înger la cer și un doctor la streang, Ratiboule a adormit-o...

— Dumnezeule mare, zise Imbert. El a ocrotit-o, deci?

— Oh! fie binecuvântat!

— Sau răsplătit, mai bine... Cunosc eu pe Ratiboule; aceasta i-ar veni mai la îndemâna. Bine ai fi făcut dacă l-ai fi ajutat să fugă din temniță, i se cuvenea.

— Dar dumneavoastră, domnule, zise Tânărul, nu puteți?

— Când ar urma să se facă autopsia? întrebă deodată Bourguignon.

— Mâine. Astă-seară am dat încuviințarea domnului d'Argenson. Medicii o vor primi mâine dimineață pe la ora nouă.

— Unde se va face autopsia?

— La contele de Fulda.

— Cum ai să pătrunzi la aceea pe care o iubești?

— Nu voi îndrăzni niciodată să pătrund la dânsa. Dar dumneavoastră n-ai putea?...

— Pot totul, răsunse Bourguignon cu o simplitate și cu o încredere zdrobitoare. Si pentru aceasta nu-ți cer decât sfânta recunoștință.

Si aceste cuvinte, nedeslușite, dar amenințătoare, căzură ca un duș de gheăță peste secretarul locotenentului de poliție. Văzu adâncimea prăpastiei în care pășea; el dorise să nu o vadă, dar Bourguignon i-o arăta cu degetul și îi zicea: să te cobori cu mine, ca să găsim scăparea Emmelinei...

Ah! nenorocitul, care se împotrivea la fuga lui Ratiboule nevrând să fie ingrat față de domnul d'Argenson, unde ajunsese acum.

Dragoste! Dragoste! puterea ta!

Bourguignon ghici ceea ce se petreceea în sufletul lui Imbert și zise:

— Mi se pare că m-ai înțeles, domnule secretar?

Imbert dădu din cap.

— Mâine deci... sau mai bine astăzi, căci noaptea este prea înaintată... iau asupra-mi să o văd pe domnișoara de Fulda. Nu se poate să o deștept la dânsa acasă. Si apoi, chiar dacă aceasta s-ar putea, aş fi un nătâng să o fac. N-ăș scăpa-o din cuțitul doctorilor decât spre a o da din nou pe mâna unchiului. Nu e asta și părerea dumitale?

— Da, domnule. Dar prin ce mijloace o veți răpi?

— Treaba mea. Am la Paris mai multe palate pe deplin disponibile și mobilate cu gust și bogăție, o să le vedeți și dumneavoastră. Căci veți veni, desigur, să fiți de față la învierea acestei tinere...

— Oh! asta ar fi o fericire neașteptată... Atunci va trebui să vă însوțesc la palatul lui Fulda?

— Dacă poftești, dar nu este nevoie. De ce să te compromiți într-o asemenea afacere?... Te voi vesti sau te voi căuta eu însumi, când Tânără va fi la adăpost... Vezi, pricep foarte bine ce reclamă poziția dumitale la Grand-Châtelete. N-am interes să te compromit.

Zicând acestea, Bourguignon luă brațul lui Imbert ca să-l conducă.

— O să ne despărțim, zise el. Întorcându-te la Châtelete, vei uita tot cei ai văzut în această ticăloasă vizuină.

— Fără îndoială, zise Imbert cu voiciune. Tainele acestui loc nu sunt ale mele.

— Dacă vei sufla ceva vei fi pierdut, fii încredințat.

Si amândoi, braț la braț, ieșiră din beci și apoi din hanul *Pistolului*.

Capitolul 5

La palatul Fulda

Palatul Fulda se afla în mahalaia Saint-Honoré. Sunt cunoscute aceste clădiri opulente, cu un zid înalt având în interior o lojă elvețiană, apoi o frumoasă curte cu nisip ce o separă de stradă. Nu ne vom osteni făcând nici o descriere inutilă, vom observa doar că sub Regență, în 1718, mahalaia Saint-Honoré, locuită de bogătași, era mai puțin populată ca în zilele noastre. Marile palate se bucurau de grădini întinse, care adesea erau înconjurate de mari întinderi nelocuite.

Este ora unsprezece, când intrăm în palatul contelui de Fulda și el încă nu s-a întors de la ibovnică lui.

De când a murit nepoata sa – el o credea moartă – lipsește de-acasă.

Încătușat de superstiție și fără remușcări, căuta să stea oriunde decât lângă nepoata moartă, a cărei vedere îi deștepta idei care să-l facă să se gândească la vîrstă lui – cincizeci de ani – la sănătatea lui prăpădită, la moarte.

Era un om singuratic; când îi veți cunoaște lașitatea, vă veți întreba unde a putut acumula energia necesară pentru complicitate sau tentativă de crimă.

Vă vom spune mai târziu. Deocamdată, presupunem că împărtășii într-o oarece măsură îngrijorarea lui Imbert și vă interesează mai puțin preocuparea contelui de Fulda pentru soarta tinerei Emmeline.

Emmeline era o moartă frumoasă. Întinsă pe patul său, cu bustul și cu capul ridicate pe perne dantelate, cu brațele goale încrucisate pe pieptul a cărei frumusețe feciorelnică se întrezărea sub cămașa de batist, dormea... un tainic somn.